

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Acceptem que la revolució necessita un ordre, sense el qual les iniciacions transformadores de la vida del nostre país haurien de topar, pel fet de la guerra, principalment, amb dificultats tan enormes que es faria impossible superar-les. Hi ha un poder militar estranger que ens fa la guerra i que no regateja l'ajut als generals traïdors, des del primer moment que el poble sapigué esclafar la sublevació de juliol; l'acció estrangera va contra la República i, més accentuadament encara, contra les reivindicacions de l'obrerisme hispànic. Per això no plany sacrificis i prodiga avions, homes i abundant material de guerra als generals facciosos, fins arribar a l'audàcia de portar la inquietud en la mar Mediterrània, amb el propòsit d'exercir un efecte bloqueig sobre la península. Davant d'aquesta realitat, tots els sectors antifeixistes no poden tenir altra consigna que pensar i treballar només que per la guerra, ja que la disjuntiva és: o establir un sever ordre de guerra, o sucumbir a mans del feixisme invasor. Però, l'establiment d'aquest ordre, no ha de servir per a tranquil·litzar els enemics del poble, i menys encara per a proporcionar-los-hi entreteniments en els quals hi han trobat, en alguns casos, un zel massa excessiu dels funcionaris. La situació és delicada, i no s'ha de tolerar que la moral de la nostra reraguarda pugui esdevenir malejada per les maniobres dels teixistes emboscats, que no repararan en mitjans per a portar desavinences entre els defensors de la causa antifeixista. Ara més que mai, cal conservar i àdhuc eixamplar el guany que s'observa en l'organització de l'Exèrcit Popular i treballar de ferm, amb austeritat i competència, per a millorar la prestació d'altres serveis que, com el de la distribució dels proveïments, constitueixen els factors decisius per a triomfar en la

DISCIPLINA

Podem estar orgullosos dels nostres germans combatents. Per llur valentia; per llur disciplina.

Cada soldat defensor de la causa de la llibertat és com una anella d'aquesta formidable cadena que, per la cohesió del comandament únic i el reajustament de totes les tendències en una sola disciplina, acabarà fatalment amb la facció.

Els nostres lluitadors coneixen prou bé els efectes de la disciplina. Naturalment, que el compliment del deure té situacions compromeses, moments anguniosos, hores difícils; però és evident que el bon fi de la nostra gesta gloriosa ho exigeix; la guerra és sempre terrible, criminal, i és per això que per mitjà de la disciplina s'alleugen els terribles efectes. Amb ella, com a principi i norma, defensem no tan sols la nostra vida, ans encara vetllem per la de tots.

Quan no per sentiment humà, per propi egoisme, tenim tots l'obligació d'executar ço que s'ordena — malgrat el perill —, ja que l'interès del comandament és sempre l'aconseguir els objectius amb el mínim de baixes. I això sols s'aconsegueix amb una disciplina fèrria, obeint cegament, i tenint sempre en consideració que el combatent només veu el terreny on ell actua, mentre que el cap de les forces, des del lloc d'observació, domina tot el panorama on es desenrotlla la lluita. I és ell que coneix les incidències del combat, qui, en trametre les ordres, ho fa de manera tàctica, conduent a obtenir la màxima eficàcia.

D'ací ve que els nostres guerrers d'aquest front d'Aragó assoleixen victoriosament ço que es disposa, i saben ells com la disciplina ho és tot per poder reeixir en llurs moviments. I tenen una doble satisfacció: la del deure acomplert en conquerir posicions i la d'haver-ho aconseguit amb poques baixes.

Es un goig que poguem parlar així del nostre gloriós Exèrcit Popular, i no ho és pel sol fet de conquerir terreny, sinó perquè els nostres braus soldats, a més de lluitar amb disciplina, ho fan amb una valentia inaudita, temerària, tossuda: amb fe.

Lloem-los i abracem-los, i amb un gest de dignitat laborem tots perquè res els manqui. Ells perden el que més val: la vida. Per la llibertat de tots l'exposen i la donen. Ací per ells sols hi ha una veu: disciplina.

Tingueu vosaltres, companys de la reraguarda, una sola consigna: el front de lluita, els nostres herois combatents.

RAMON VERDAGUER SALA

Campament, 2 setembre 1937.

guerra. L'admirable transformació que s'ha sabut donar a les formacions, abans rudimentàries, del front aragonès, ha de mostrar-nos que l'organització reguladora del nostre viu-

re col·lectiu, encara que supeditada a les necessitats de la guerra, l'aconseguiem amb l'esforç de tots.

ALFIL